

Rapport

Datum: 16 november 2006
Rapportnummer: 2006/367

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Limburg Zuid hem op 18 december 2004 midden in de nacht heeft aangehouden en daarvoor twee politieauto's en vier politieambtenaren heeft ingezet.

Verzoeker klaagt er tevens over dat de korpsbeheerder:

zich niet bevoegd heeft geacht genoemd klachtonderdeel te beoordelen;

verzoeker geen schadevergoeding heeft toegekend, terwijl het klachtonderdeel betreffende het toegepaste geweld gegrond is verklaard en verzoeker tijdens de klachtprocedure had aangegeven schade te hebben geleden tengevolge van dat geweld.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 18 december 2004 deed een taxi-chauffeur om 02.51 uur aangifte bij het regionale politiekorps Limburg Zuid (hierna ook: de politie) van een zojuist jegens hem gepleegde mishandeling door een passagier en tevens van vernieling van zijn bril en de taxi.

De politie hield vervolgens verzoeker aan bij zijn huis.

2. Verzoeker diende op 24 februari 2005 een klacht in over het politieoptreden, waarbij hij ook om vergoeding van de schade vroeg, die bij de aanhouding was ontstaan.

De korpsbeheerder deed de klacht af bij brief van 8 september 2005.

3. De politierechter veroordeelde verzoeker bij vonnis van 11 augustus 2005 voor vernieling. Aan verzoeker werd een schadevergoedingsmaatregel opgelegd.

Volgens verzoeker had hij vrijuit moeten gaan, omdat hij onschuldig was, zoals hij ook ter zitting van de politierechter heeft bepleit. Uit kostenoverwegingen en omdat hij niet langer wilde wachten, heeft hij afgezien van hoger beroep. De schade voor de bril die hij zou hebben vernield, had hij inmiddels voldaan.

In zijn pleitnota had verzoeker ook vermeld dat er voor zijn aanhouding twee politieauto's (met zwaailicht) en vier politieambtenaren waren ingezet en tevens dat hij ten onrechte op een zo laat tijdstip met een bevel tot binnentreden was aangehouden. Het vonnis bevat geen overweging dienaangaande.

A. TEN AANZIEN VAN HET REGIONALE POLITIEKORPS LIMBURG ZUID

Ten aanzien van de aanhouding

Bevindingen

1. Verzoeker vindt het niet terecht dat hij midden in de nacht is aangehouden, met twee politieauto's en vier agenten. Hij was daarvoor nog nooit met politie en justitie in aanraking geweest en voelde zich behandeld als een zware crimineel. Volgens verzoeker had de chauffeur een valse aangifte tegen hem gedaan uit wraak; verzoeker had hem namelijk geen fooi gegeven. De politie heeft kennelijk geen moment overwogen of de aangifte wel terecht was. De chauffeur had geen enkel letsel; zijn bril stond slechts scheef op zijn neus en hij gedroeg zich theatraal. Verzoeker begrijpt niet waarom er een dringende noodzaak tot aanhouding was en waarom de hulpofficier van justitie de opdracht heeft gegeven hem aan te houden met machtiging tot binnentreden, nu het - volgens de politie - slechts om eenvoudige mishandeling ging.

2. Uit het proces-verbaal van aangifte van de taxi-chauffeur komt het volgende naar voren. Hij vervoerde verzoeker en diens vrouw van een café naar hun huis. De vrouw was behoorlijk aangeschoten. Nadat verzoeker en zijn vrouw waren uitgestapt, riep de chauffeur door het opengedraaide raam dat hij nog € 0,03 tegoed had van verzoeker. Deze begon de chauffeur vervolgens met een paraplu te slaan. Hij sloeg een keer of zeven, waardoor de bril van de chauffeur verbogen raakte en de chauffeur op de schouder werd geraakt. Toen hij de slagen trachtte te ontwijken, sloeg verzoeker gewoon door en beschadigde het leer tussen de twee voorstoelen. De politieambtenaar die de aangifte opnam zag dat het brilmontuur scheef stond en dat er een kleine snee in het leer van de middenconsole van de auto was.

3. De machtiging tot binnentreden in een woning van 18 december 2004 houdt onder meer in dat deze was afgegeven voor de aanhouding van een man met een blauwe paraplu die onder invloed van alcohol verkeerde - als verdachte van mishandeling - en voor de inbeslagname van een blauwe paraplu. De (standaard)tekst in de machtiging betreffende binnentreden tussen middernacht en 6 uur 's morgens is niet aangekruist, noch is aangegeven waaruit de dringende noodzakelijkheid tot het binnentreden gedurende deze uren bestond.

4.1. De hulpofficier van justitie die de machtiging had gegeven verklaarde in het onderzoek naar de door verzoeker bij de politie ingediende klacht dat hij gelet op de ernst van de feiten en de heterdaadsituatie had besloten de afhandeling van de zaak niet uit te stellen, maar direct opdracht te geven verzoeker in zijn woning aan te houden.

4.2. In het proces-verbaal van aanhouding van 18 december 2004 staat dat verbalisanten op 18 december 2004 omstreeks 2.55 uur van de hulpofficier van justitie de opdracht kregen om de verdachte van de mishandeling aan te houden.

4.3. Naar aanleiding van een vraag van de Nationale ombudsman over de machtiging tot binnentreden, maakte de desbetreffende hulpofficier van justitie op 30 maart 2006 een rapport op. Daarin staat onder meer:

"Teneinde gebruik te kunnen maken van de heterdaad situatie en er dus dringende noodzaak aanwezig was, heb ik een machtiging tot binnentreden ter aanhouding van de verdachte uitgevaardigd. Vermoedelijk door de drukte, heb ik daarbij abusievelijk geen kruis geplaatst en geen uitleg van de dringende noodzaak vermeld op de betreffende machtiging (...)."

5. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie op de klacht naar het standpunt van de hoofdofficier van justitie te Maastricht aan wie hij de casus had voorgelegd vanwege diens specifieke deskundigheid op het gebied van strafvorderlijke gedragingen in het kader van politieoptreden. De hoofdofficier van justitie vond de keuze om onmiddellijk op te treden verdedigbaar, gelet op de aard van de zaak en de omstandigheden van dit geval, namelijk een verdenking van mishandeling gepleegd tegen een taxichauffeur.

Desgevraagd gaf de korpsbeheerder aan dat uit de stukken was op te maken dat nachtelijke aanhouding was beoogd, maar dat de hulpofficier van justitie had verzuimd de passage betreffende binnentreden tijdens de nachtelijke uren aan te kruisen c.q. aan te vullen. Eventuele consequenties van deze omissie zijn echter aan de beoordeling van de rechter overgelaten, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit brengt mee dat de politie bij het verrichten van een opsporingsonderzoek in beginsel dient te kiezen voor een werkwijze die voor een verdachte het minst bezwarend is en die een zo gering mogelijke inbreuk maakt op diens persoonlijke levenssfeer.

7. Gelet op hetgeen in de aangifte was vermeld door de taxichauffeur en de waarneming van de politieambtenaar die de aangifte opnam, was sprake van een redelijke verdenking van mishandeling jegens verzoeker (zie Achtergrond, onder 1.) en lag het niet voor de hand uit te gaan van een valse aangifte als wraak voor het niet geven van een fooi. Dat de chauffeur geen uitwendig letsel had, doet daar niet aan af, evenmin als het feit dat verzoeker uiteindelijk niet voor mishandeling, maar voor vernieling is vervolgd.

Op grond van artikel 300 (oud), eerste lid van het Wetboek van Strafrecht en de artikel 54 en 67 (oud) van het Wetboek van Strafvordering kon een verdachte van eenvoudige mishandeling niet buiten de gevallen van ontdekking op heterdaad worden aangehouden (zie Achtergrond, onder 1. en 2.). Dit betekent dat de politie alleen in de bewuste nacht

dwangmiddelen tegen de verdachte ter beschikking stonden. Met de korpsbeheerder acht de Nationale ombudsman de in de aangifte gemelde omstandigheden van voldoende ernst om het besluit tot aanhouding in kwestie te billijken. Gelet op het feit dat aangifte was gedaan van een tamelijk agressieve daad, terwijl het bovendien voor de hand lag rekening te houden met de mogelijkheid van alcoholgebruik door verzoeker, kon de politie in redelijkheid besluiten om zich met vier personen (in twee politieauto's) naar de woning van verzoeker te begeven. Al met al heeft de politie gehandeld in overeenstemming met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

De Nationale ombudsman merkt nog op dat in de machtiging tot binnentreden niet is aangekruist dat bij dringende noodzakelijkheid in de woning van verzoeker tussen middernacht en zes uur 's ochtends kon worden binnengetreden, noch is de in de machtiging gegeven ruimte om die dringende noodzakelijkheid nader te motiveren aangekruist (zie Achtergrond, onder 3.). Alhoewel het aan te bevelen is bij deze extra inbreuk op het privéleven een en ander goed af te wegen en te motiveren, kan uit de gang van zaken, zoals door de hulpofficier van justitie tijdens het klachtonderzoek van de politie en zijn nadere rapport in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman weergegeven, worden afgeleid dat onmiddellijke - nachtelijke - aanhouding was beoogd. De politieambtenaren die de aanhouding verrichtten, hebben dit ook zo begrepen. Dit betekent dat deze administratieve omissie niet van invloed is op de beoordeling van de beslissing tot aanhouding in kwestie.

B. TEN AANZIEN VAN DE KORPSBEHEERDER

I. Ten aanzien van de onbevoegdverklaring

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder zijn hiervoor onder A. bedoelde klacht niet heeft beoordeeld.
2. De korpsbeheerder verwees in de afdoening van verzoekers bij de politie ingediende klacht naar de overwegingen van de Klachtencommissie politie-optreden Limburg Zuid. De Klachtencommissie overwoog:

"De commissie stelt vast dat zij niet bevoegd is te oordelen terzake de rechtmatigheid van de aanhouding (beleid Openbaar Ministerie/politie). Zij kan en mag niet treden in de afweging van de hulpofficier van justitie die heeft geleid tot aanhouding van verzoeker.
3. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht mee dat strafvorderlijke gedragingen in het kader van het politieoptreden vanwege diens specifieke deskundigheid moesten

worden beoordeeld door de hoofdofficier van justitie. Omdat hij in eerste instantie niet om een advies van de hoofdofficier van justitie had verzocht, had hij over meerbedoelde klacht geen besluit genomen.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste brengt in het algemeen met zich dat een bestuursorgaan uitvoering moet geven aan een bij de wet opgedragen taak op een wijze bij de wet voorzien.

5. De korpsbeheerder was kennelijk in eerste instantie met de Klachtencommissie van oordeel dat hij niet het verantwoordelijke bestuursorgaan was aan wie de gedragingen van de politieambtenaren konden worden toegerekend (zie Achtergrond, onder 4.).

De Nationale ombudsman kan de korpsbeheerder niet volgen in zijn standpunt. Verzoeker klaagde immers uitdrukkelijk over het handelen c.q. de beslissingen van politieambtenaren, die daarover geen overleg met de officier van justitie hadden gepleegd. Er was dus geen sprake van (een) beslissing(en) die in feite door het Openbaar Ministerie wa(s)(ren) genomen, waarbij de politie in wezen slechts als uitvoerder van die beslissingen optrad. Dit betekent dat de omstreden gedragingen van de politie wel degelijk in het kader van de klachtenprocedure van de politie hadden moeten worden beoordeeld. De korpsbeheerder is immers ingevolge artikel 61, eerste lid van de Politiewet 1993 bij uitsluiting verantwoordelijk voor de afdoening van klachten over politieoptreden. Dat de politie in geval van justitieel optreden onder gezag van de officier van justitie staat doet daaraan niet af (zie Achtergrond, onder 5.).

De korpsbeheerder heeft verzoekers klacht dan ook ten onrechte niet in behandeling genomen. Aldus is gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de schadevergoeding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagde bij de politie niet alleen over het feit dat hij midden in de nacht was aangehouden, maar ook over de manier waarop dat was gegaan. Volgens hem was disproportioneel geweld toegepast. Hij was wakker geschrokken toen de politie op zijn deur en de rolluiken bonkte. Toen hij opendeed, liet de politie de machtiging tot binnentreden zien. Hij wilde de machtiging lezen en ging naar binnen om zijn bril te halen, waarbij hij de voordeur een eindje dicht deed om de kou tegen te houden. De politieambtenaren gooiden hierop de deur verder open, die tegen een andere deur in de

gang sloeg. Daardoor ontstond schade. De politie sprong vervolgens op hem, waarbij ook zijn badjas werd beschadigd. In zijn klachtbrief vroeg hij wat hij moest doen met de emotionele schade die zijn echtgenote had opgelopen door het politieoptreden en waar hij schade van zijn badjas en de beschadigde deur kon verhalen.

2. Tijdens het klachtonderzoek vroeg verzoeker of er van politiezijde schadevergoeding mogelijk was voor de badjas en de deur, waarna de klachtonderzoeker meedeelde dat hij dit zou navragen. In een tweede gesprek lichtte verzoeksters echtgenote de emotionele schade toe.

3. De korpsbeheerder nam in de klachtafhandeling op de klacht over de wijze van aanhouden de overwegingen van de Klachtencommissie over. In het advies van de commissie is het standpunt van de (plaatsvervangend) districtschef over het geweld bij de aanhouding weergegeven. Deze vond het politieoptreden proportioneel, nu verzoeker zich kennelijk wilde onttrekken aan de aanhouding. Het was te billijken dat hij stevig was vastgepakt op het moment dat het erop leek dat hij de deur wilde sluiten. Niet was uit te sluiten dat hij zich daadwerkelijk zou onttrekken aan de aanhouding, waarna zowel meer als ingrijpende dwangmiddelen nodig zouden kunnen zijn. Schadevergoeding voor materiële schade was daarom uitgesloten, aldus de (plaatsvervangend) districtschef. Ook merkte hij ten aanzien van de emotionele schade op dat deze een indirect gevolg was van verzoekers handelen.

De commissie vond het politieoptreden echter niet behoorlijk en overwoog daartoe:

"Klager verklaarde dat hij de getoonde machtiging tot binnentreden wilde lezen en daarvoor binnen zijn bril wilde halen. Vervolgens werd hij met veel geweld vastgepakt en werden hem de handboeien aangelegd. Bij de aanhouding werd een deur beschadigd en werd zijn badjas vernield.

De commissie is van oordeel dat als verbalisanten aan klager een papier (...) tonen, het dan ook gepast is om klager de gelegenheid te geven kennis te nemen van de inhoud daarvan. Dat is niet gebeurd. Bovendien blijkt niet dat klager in de gelegenheid is gesteld vrijwillig mee te gaan, en evenmin dat hij in de gelegenheid is gesteld om zich te kleden, nu hij rechtstreeks uit bed kwam en slechts gekleed was in een badjas."

De korpsbeheerder merkte in zijn beslissing op de klacht nog op dat hij de korpschef had verzocht de betrokken politieambtenaren aan te spreken op het optreden in dezen. De afdoeningsbrief houdt niets in over het al dan niet toekennen van schadevergoeding.

4. In zijn verzoekschrift deelde verzoeker mee de volgende schade vergoed te willen zien. € 40 voor zijn badjas; € 100 voor herstel van de deur; een vergoeding voor drie verlofdagen die hij had moeten opnemen voor het kunnen bijwonen van de strafprocedure; € 250 immateriële schadevergoeding en € 200 kosten van zijn gemachtigde.

5. In reactie op het verzoekschrift deelde de korpsbeheerder mee dat hij geen aanleiding zag de schade te vergoeden, gelet op de omstandigheden waaronder de aanhouding had plaatsgevonden en waaronder de gestelde schade was ontstaan.

Beoordeling

6.1. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

6.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

6.3. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen.

Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

7. De Nationale ombudsman stelt voorop dat van de korpsbeheerder had mogen worden verwacht dat hij zich reeds bij de klachtafdoening expliciet had uitgelaten over de gevraagde schadevergoeding. Thans heeft de korpsbeheerder echter alsnog aangegeven waarom hij geen schadevergoeding aan verzoeker toekent, waarna verzoeker gelegenheid heeft gehad zich hierover uit te laten. Gelet op het feit dat de korpsbeheerder verzoekers klacht over de manier waarop hij was aangehouden gegrond heeft verklaard - in dit verband heeft hij de politieambtenaren zelfs doen aanspreken op hun gedrag - en met inachtneming van de terughoudende benadering van de Nationale ombudsman in schadevergoedingszaken, moet worden geoordeeld dat de korpsbeheerder niet in

redelijkheid heeft kunnen besluiten tot het volledig afwijzen van het verzoek om schadevergoeding.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Een en ander geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg Zuid, is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg Zuid is

gegrond ten aanzien van:

- de klachtbehandeling wegens schending van het beginsel van fair play;
- het niet-toekennen van schadevergoeding, wegens strijd met het redelijkheidsvereiste.

AANBEVELING

De beheerder van het regionale politiekorps Limburg Zuid wordt in overweging gegeven het afwijzende besluit op het verzoek om schadevergoeding te heroverwegen, met inachtneming van het oordeel dat hij niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten verzoekers schade in het geheel niet te vergoeden.

Bij brief van 9 maart 2007 liet de regionaal klachtencoördinator de Nationale ombudsman weten dat was besloten om in onderhandeling te treden met verzoeker om te komen tot een schadevergoeding ter finale kwijting.

Bij brief van 26 maart 2007 liet de regionaal klachtencoördinator de Nationale ombudsman weten dat inmiddels een schadevergoeding ter finale kwijting aan verzoeker was uitgekeerd.

Op 12 april 2007 liet de Nationale ombudsman de korpsbeheerder weten met instemming hiervan te hebben kennisgenomen.

Onderzoek

Op 19 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Geleen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg Zuid en

een gedraging van de beheerder van dat korps. Nadat verzoeker bij brief van 28 november 2005 nadere inlichtingen had verstrekt, werd naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg Zuid (de burgemeester van Maastricht), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Maastricht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Noch de korpsbeheerder noch verzoeker gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 19 oktober 2005, alsmede de aanvulling daarop van 28 november 2005 met bijlagen.

Het klachtdossier met betrekking tot verzoekers bij de politie ingediende klacht. In het dossier bevinden zich onder meer processen-verbaal en mutaties uit het dag- en nachtrapport van de politie.

Standpunt van de korpsbeheerder van 2 juni 2006 met bijlagen, waaronder het advies van de hoofdofficier van justitie van 15 mei 2006 en een rapport van de desbetreffende hulpofficier van justitie van 30 maart 2006.

Reactie van verzoeker van 14 juli 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 300, eerste lid (zoals dit luidde ten tijde van de onderzochte gedraging)

"1. Mishandeling wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Artikel 53, eerste en tweede lid

"1. In geval van ontdekking op heeter daad is ieder bevoegd den verdachte aan te houden.

2. In zoodanig geval is de officier van justitie of de hulpofficier bevoegd den verdachte, na aanhouding, naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

Artikel 54, eerste lid

"1. Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorloopige hechtenis is toegelaten, of van het strafbare feit omschreven in artikel 435 onder 4°. van het Wetboek van Strafrecht, dan wel van het strafbare feit omschreven in artikel 34, eerste lid, onder b, van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

Artikel 67, eerste lid (zoals dit luidde ten tijde van de onderzochte gedraging)

"1. Een bevel tot voorlopige hechtenis kan worden gegeven in geval van verdenking van:

a. een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld;

b. een der misdrijven omschreven in de artikelen 132, 285, eerste lid, 285b, 318, 321, 323a, 326, 326a, 326c, 395, 417bis en 420quater van het Wetboek van Strafrecht;

c. een der misdrijven omschreven in:

artikel 175, tweede lid, onderdeel b, van de Wegenverkeerswet 1994;

artikel 30, tweede lid, van de Wet buitengewone bevoegdheden burgerlijk gezag;

de artikelen 52, 53, eerste lid en 54 van de Wet gewetensbezwaren militaire dienst;

artikel 31 van de Wet op de kansspelen;

artikel 11, tweede lid, van de Opiumwet;

artikel 55, tweede lid, van de Wet wapens en munitie;

artikel 46 van de Wet toezicht effectenverkeer 1995."

Artikel 128

"1. Ontdekking op heeter daad heeft plaats, wanneer het strafbare feit ontdekt wordt, terwijl het begaan wordt of terstond nadat het begaan is.

2. Het geval van ontdekking op heeter daad wordt niet langer aanwezig geacht dan kort na het feit dier ontdekking."

3. Algemene wet op het binnentreden

Artikel 2, eerste lid

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond."

Artikel 3, eerste lid

"1. Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:

a. de advocaat-generaal bij het gerechtshof;

b. de officier van justitie;

c. de hulpofficier van justitie."

Artikel 7

"1. Tussen middernacht en 6 uur 's morgens kan slechts zonder toestemming van de bewoner worden binnengetroden, voor zover dit dringend noodzakelijk is en, indien krachtens een machtiging wordt binnengetroden, de machtiging dit uitdrukkelijk bepaalt."

4. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:1

"1. Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan.

2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan."

5. Politiewet 1993

Artikel 13, eerste lid

"1. Indien de politie optreedt ter strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, dan wel taken verricht ten dienste van justitie, staat zij, tenzij in enige wet anders is bepaald, onder gezag van de officier van justitie."

Artikel 61, eerste lid

"1. Het regionale college stelt, op voorstel van de korpsbeheerder, met inachtneming van dit hoofdstuk regels vast over de behandeling, het onderzoek en de afdoening van klachten over het optreden van ambtenaren van politie van het regionale politiekorps."

In de memorie van toelichting is met betrekking tot artikel 61 Politiewet 1993 onder meer opgenomen:

"De korpsbeheerder blijft in alle gevallen verantwoordelijk voor de afdoening van de klacht."